

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 В 022502 20 Гж
Бања Лука, 27.5.2020. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Тање Бундало, као предсједника вијећа, Горјане Попадић и Даворке Делић, као чланова вијећа, у ванпарничној ствари предлагача Хрватски завод из З., против протупредлагача Д.Т. из Б. ради признања стране судске одлуке, одлучујући о жалби протупредлагача против рјешења Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 В 022502 18 В од 02.12.2019. године, на сједници одржаној дана 27.5.2020. године донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Жалба протупредлагача се одбија и рјешење Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 В 022502 18 В од 02.12.2019. године потврђује.

Образложење

Рјешењем Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 В 022502 18 В од 02.12.2019. године призната је пресуда због пропуштања Општинског грађанског суда у Загребу број СХХVII-П-11297/07-4 од 27.3.2008. године.

Против овог рјешења протупредлагач је благовремено изјавио жалбу у којој негира да било шта дугује предлагачу.

У одговору на жалбу предлагач предлаже да се жалба као неоснована одбије.

Жалба није основана.

У овом поступку предлагач захтијева признање правоснажне одлуке надлежног суда Републике Хрватске којом је протупредлагач обавезан да му исплати износ од 1.540,20 куна са каматом од 25.7.2007. године до исплате.

Према члану 86. Закона о рјешавању сукоба закона са прописима других земаља у одређеним односима („Службени лист СФРЈ“ број 43/82 и 72/82, даље: ЗРСЗ) који се има примијенити у конкретном случају на основу члана 458. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Српске“ број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13, даље: ЗПП), страна судска одлука се изједначаје са одлуком суда у БиХ ако је призна надлежни суд у БиХ.

Поступак признања стране судске одлуке се спроводи по правилима ванпарничног поступка прописаног одредбама Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник Републике Српске“ бр. 36/09 и 91/16, даље: ЗВП).

У поступку признања и извршења страних судских одлука оцјена суда се, према члану 101. ст. 2. ЗРСЗ, ограничава на испитивање услова из чл. 86. – 100. овога закона. Према овим одредбама, суд је прије доношења одлуке о признању стране судске одлуке овлаштен провјерити: да ли је страна судска одлука правоснажна и извршна по праву државе у којој је донесена, да ли је лице против кога је одлука донесена могло судјеловати у поступку пред судом, да ли постоји искључива надлежност органа на чијем подручју треба провести поступак признања, да ли постоји у истој ствари правоснажна одлука надлежног органа на чијем подручју треба провести поступак признања или призната нека друга страна одлука, да ли постоји узајамност и да ли је одлука у супротности са уставом утврђеним основама државног уређења.

У овом случају су испуњене све претпоставке из наведених законских одредби за признање стране судске одлуке, па је првостепени суд правилно судио када је усвојио захтјев предлагача.

Наводи жалитељице да није било мјеста признању стране одлуке, јер да она ништа не дугује предлагачу, немају утицаја на доношење одлуке у овом предмету. Не постоји процесна могућност да протупредлагач у овом ванпарничном поступку побија правилност пресуде страног суда, истицањем да је иста незаконита, јер је те приговоре с успјехом могао истицати само у правном лијеку против те пресуде.

Овај суд није провјеравао да ли постоји реципроцитет као један од услова за признање стране судске одлуке. Наиме, фактички реципроцитет (узајамност) се претпоставља (члан 92. став 3. ЗРСЗ), па је протупредлагач био дужан доказати да не постоји реципроцитет, а он то није доказао.

Из наведених разлога ваљало је жалбу одбити као неосновану и првостепено рјешење потврдити на основу члана 235. ст. 1. тачка 2. ЗПП у вези са чланом 2. став 2. ЗВП.

Предсједник вијећа
Тања Бундало

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић